

Csak egy hosszú mondat Monorról,

ahol a százvalahány éves Vigadó nagytermében (harminc évvel ezelőtt, mint népművelő, még lomok közt botorkáltam itt), Mocsári Károly és Balázs János teltházás újévi koncertjét hallgattam (18-án), keringőket játszottak, az elsőt közös improvizációként Huszka Jenő Bob hercegéből, zongorakoncert volt, persze, noha az idő tájt, amikor még raktár volt a nagyterem, rendes zongoránk sem volt, de a Párizsból családjával hazatért Mocsári kedvéért összekalapoztunk egy zongorára valót, talán ez volt a mi megkésztet rendszerváltásunk, és volt ebben a Huszka-keringő improvizációban valami fanyar íz, hogy lám, nem hittük volna akkor, hogy ez a díszterem, egykori bálók helyszíne (az első hazai vasbeton épületek közül való, megható a pillérek őszintesége és nagyvonalúsága, bár azért adódnak ebből gondok) fog még a régi szépségében állni, nem ragyogni, mert nincs aranyozva, annyira nincs, hogy Krucsó László különös díszes, hánocsból, kéregből, ágakból tekert, hajlított, kötözött alkotása a színpad mögötti nagy csupasz falon mintha barna szomorúságával, dadogásával és titkaival amúgy is tiltana, érvénytelenítene minden aranyozást, s úgy csordul ki az édes dallam egyszerre csak a zongorákból, mintha vérünk csordulna, de persze fájós tréfa ez is, most csak a zene komoly, még ha keringő is (mint Cseh Tamás tangója), a mi kiváló zongoristánk hagyja fiatal vendégét remekelni, még ünneplő is, jön a Kék Duna keringő, a Cziffra-változat, összevissza karcolva minden békeidőket, Mefisto és Faust is zenei alakot ölt, míg végül Csajkovszkij Virágkeringőjének Koscsis-féle kézzongorás átíratával záródik

az este (egy furcsa, különös bravúrral, Mocsárinak ugyanis nem akadt a kottalapozáshoz segítsége, így hát egy krimi izgalmával teltek az utolsó percek, nem fog-e kettőt lapozni véletlenül, mert akkor mindennek vége, de nem így történt), úgy ültünk itt együtt, úgy fogott össze bennünket a zene, andalítva és szorongatva, mintha nem volnánk amúgy olyan nagyon szanaszét, s Mocsári úgy szól hozzánk, konferál, megjegyez, tréfál, zenét kommentál, mintha a mi Karcsink volna, így hát persze az is, a mi zongoristánk, aki évek óta kalauzol bennünket a klasszikus zene birodalmában, de szívesen tesz a kedvünkre is, s kiváló vendégeket hoz, így hát mi is, mint közönség, igyekszünk, és kár, nagyon kár, hogy a Cinka Panna utcából mintha nem lett volt itt senki – legalább Balázs János kedvéért, egy roma zenészdinasztia legfiatalabb kiválóságáért –, aki hazavihetett volna ennek az estének a belső fényeiből egy fohászra valót.

A fényképeket készítette: Vigadó Nonprofit Kft. munkatársa